

Wäike õnneotlija

Kirjutanud R. Osk.

Tallinnas, 1929.

Siis anna lühkest veeld see mullu
Jõulu valgus.

1. Oh kuusepuu, ja ilus läige Sa paistad väga arm-
 jasti! Sin jellel, kellel jõulupäike Siin paistab selgelt
 hingesel! Siis on see hing siin õnnistud, Saab taeva
 vastu valmistud.

2. Oh jõulupuu, ja valgust kannad Küll mitmelegi
 meeleheaks; Sa kallid Jeesus — ennast annad Müüd
 meile igatvejeks a'aks! Su sõime juure tuleme, Sind
 igatvesti täname.

3. Oh jõulupuu, ja kaunis ehe Sa oled haljas —
 särab tal Ei ja mu meelest iial lähe, Kui mõtlen su
 peal lõpmatal! Sa minu hinge valgustad, Mind taeva
 teele juhataad.

4. Oh jõulupuu, kui ilusasti Su juures kõlab laste
 laul! See kostab nõnda vägevasti, Kui ennemuiste
 laulis Saul. See minu südant ülendab, Ka osalt põr-
 mu alandab!

5. Oh Jeesus, kallid Jõulu=Päike Sa paista ifka
 meie sees! Siis taeva-rõõmus — juur ja väike, Sind
 täname Su trooni ees. Mu Krale, ja Pojale Ja kalli
 püha Waimule!

G. Mlo.

Wäike õnneotsija.

ee oli ühel jõululaupäewa hommikul, kui üks väike, umbes 10-aastane poisike üksi, mööda küla maanteed linna poole ruttas. Selle poisikese nimi oli Zuku. See poisikene oli täna hommikul üsna wara oma kasuema juurest salaja ära jooksnud, kus tal ka väga paha elu oli olnud. Ta mõtles ilmast õnne otsima minna. Mitu korda oli ta muinasjuttudest lugenud, kuidas seal see ehk teine juurde ilma rändama oli läinud, ja siis õnne oli leidnud, kuid see kõik oli wale, sest ilmast õnne leida ei wõi, ja tõst õnne ilmas ei olegi. Muinasjutud olid aga väikesele Zukukesele maailma elu ja olu nii roosiliseks ja ilusaks maalinud, et ta omas lapselikus rumaluses selle kõik tõsi armas

olewat. Mööda maanteed edasi rutates, keerlesid Zukukesel mitmesugused ilusad unistused ja „õhulossid“ peas. Kuid, et ilmas tõesti õnne ei ole, waid see hoopis mujal peitub, seda pidi ka väikene Zukufene teada jaama.

Julgelt ja rõõmsalt sammus Zuku ifka edasi ja edasi. Warsti tegi maantee ümber metsatuka järju käänaku, ja nüüd paistis linn terwes omas suuruses ja hiilguses wäikeste poisikeste silma. Oh kui ilus, suur ja auline paistis ta olema, kõige oma kõrgete ehituste ja tornidega. Ilusad lootused ja igatsused õnne järele täitsid selle poisikeste rinda. Kuid kõik maailma au ja hiilgus on petis. Seda saab wõrrelda ühe mäda õunaga, mis pealtnäha küll wäga ilus ja ka hea lõhnaga, aga katki lõigates täis mäda ja hallitamisest on.

Warsti jõudis Zuku linna, kus ta ühe suure poeatna taha seisatama jäi. Wäga palju inimesi käisid seal sisse ja wälja, ja igakuks oli oma „piihade kraami“ ostmisega ametis. Poeatnen oli ka suurepäraliselt ja toredasti mitmesuguste maiustustega ära ehitatud, nii et see Zukufesjel afna taga waadates üsna suu wett jooksuma pani. „Mis ma ifka enam ootan!“ mõtles poisikene, „lähen ja ostan omale ka midagi maiustust, mül nüüd ju raha on. Alles minewal nädalal sain kasuema käest 200 senti, see on weel kõik alles!“ Ta astus poodi ja ostis seal omale mitmesuguseid maiustusi. Wäljatulles jäi talle weel 165 senti järele. „Kuhu nüüd kõige parem minna oleks?“ mõtles Zuku kompwekka suhu pistes, ja warsti oli tal nõu leitud. „Et lähen õige söögimajasse ja lasen omale seal kõige paremaid roogasi tuua. On juba üsna paras aeg lõunat sööma minna, kell on juba 2,“ nii mõtles poisikene ja astus linna suuremasse söögimajasse.

Sisse astudes istus ta kohe ühe laua juurde, ja kui söökide ettekandja talt küsis, mida ta soowimat, siis wastas poisikene uhkelt: „Looge kohe üks hanepraad siia!“ Kohe toodigi poisikesele hanepraadi, mida see kohe isuga sööma hakkas. Söömise ajal mõtles poisikene: „Küll on aga hea elu. Ela nagu

juur herra kunagi. Ei ole sul waewa tarwis näha weetasimise ega puudelõhkumise, nagu kasu-ema juures, waid head toidud on kõik juba walmis tehtud. Wõta mida süda aga igatsleb!" Peale haneprae tellis wäike Zukufene weel kiselii riisipudruga. Kaks klaasi kohwi ja häid magusaid sai. Kui Zukul söömine lõpetatud, tuli söökide ettekandja ja tegi arwe: Hanepraad 75 senti; kiselii pudrugaga 20 senti; 2 klaasi kohwi 20 senti; ja 5 saia 25 senti; kokku 1 kroon 40 senti."

Seda kuuldes jäi wäike Zukufene natukene kohkunult söökide ettekandja otsa waatama, ja mõtles omas meeles: „Küll on aga kallid söögimaja! Ei ma seda olets uskunud! Minu arwates olets 50 senti küll ja küll olnud!" Wõttis siis taskust poolhädalise näoga kõik oma „waranduse" wälja ja maksis söögiarwe ära. Siis wõttis ruttu warnast mütsi ja astus söögimajast wälja tänawale. Mitte minutitki ei tahtnud ta enam jelles kallis söögimajas wiibida, kus ta peaaegu kõik oma raha söögi eest pidi ära andma ja nüüd ilma rahata olema. Minult 25 senti jäi talle weel raha tasku järele.

Tänawale jõudes, lõi linnakell parajasti poolneli. Edasi sammudes mööda linna tänawaid ja tuledega heledalt walgustatud afnaid, jõudis Zuku ühte wäikesse tänawasse. Seda tänawat mööda edasi kõndides, jõudis ta ühe wäga suure ja kõrge maja ette. Zuku waatas seda maja igast küljest ja warsti silmas ta seina küljes suurt silti, mille peale oli maalitud sõna: „Baar". Mis naljakas nimi see on? mõtles poisikene omas meeles. Ei tea, mis see küll peaks tähendama, mina seda ennem küll kuulnud ei ole! Et lähen korraks ligemale ja piilun ukse praowahelt sisse."

Ta astus haari ukse taha, tegi selle tasahiljuksesi lahti ja piilus sealt wahelt sisse. Ennem weel, kui

ta õieti aru sai, mida seal haaris tehakse, tuli üks joodik mees ja lükkas ukse täie jõuga kinni, nii et väikese poisikese sõrmed selle wahale jäid. Selle karjatus tungis ta juust ja pisarad woolasid ta palgeilt alla, ja — weel ennem kui ta walust toibuda sai, hakkasid kaks tugewat kätt ta kraest kinni ja tõstsid teda kui takukoonalt uulitsale. „Paras! Paras! Nüüd said oma palga kätte, mis sa lähed uste taha nuuskima!“ Neid sõnu kuulis poisike ühte jämeda häälega meest ütlewat. Ja siis leidis ta ennast uulitsalt seinä äärest maast istumast. See kõik oli nii kiirelt ja ruttu sündinud, et Zukufesele see üsna imelikuna tundus. Siis aga, kui ta wähegi hoibunud oli, ja loost rohkem aru hakkas saama, siis tuli talle nii hale meel, et ta pea oma sülle pani ja libedasti nuttis. Ka oleks ta nüüd tuhatkorda parema meelega kasuema juures tahtnud olla, kui üksi siin linnas kurjade inimeste keskel.

Wiimaks tõusis Zukufene maast üles ja hakkas edasi minema. Ta wõttis nõuks, saagu mis saab, ükskõik kelle juurde minna, kõik oma loo üles rääkida ja öömaja paluda. Minnoodi uulitsal „tilkuda“ ka ei maffa, pealegi on täna kallis jõululaupäewa õhtu. Kus iga noor ja wana rõõmus on.

Wäikene Zukufene käis majast majasse, rääkis igalpool kõik puhtjüdamliselt wälja, mißpärast ta praegu ilma koduta on, ja palus siis öömaja. Sgaüks, kes kuulda sai, et Zuku oma kasuema juurest ära jooksnud oli, wastas: „Mine aga oma kasuema juurde tagasi, ei meil pole endilgi ruumi!“

Nuttes jooksis Zukufene majast majasse, paludes öömaja. Wiimaks jõudis Zukufene ühe väga suure ja uhke maja ette. Kartlikult koputas ta selle ukse peale. Üks väga uhke härra tuli ukse peal wastu ja küsis Zukult, mida ta tahtwat. Zuku rääkis kõik ära ja palus siis öömaja. „Meil endilgi on wähe

ruumi!" vastas härra, „aga kui ja tahad, siis võin ma sulle oma talli küll lubada!" Zuku mõtles natukene ja ütles siis: „Jah, herra! Ma olen küll väga tänulik, kui te mul sel ööl talliski lubate öömaja anda!" Sellepeale andis herra Zukule talli mõtmed kätte ja juhatas teda sinna, veldes: „Seal võid ja olla niikaua kui tahad, keegi seal sind ei keela!"

Wäikene Zukufene läks talli ukse juurde, teeras jelle lukust lahti ja astus sisse. Ümberringi oli kõik pime. Zuku võttis taskust väikese elektrilambi välja ja näitas valgust. Sgalpool ei olnud muud kui heina ja põhku. Ühes nurgas oli pisukene aknake, selle alla heitis Zukufene küljeli heinte sisse maha, pani oma väikese pea alla ja jäi natukene aega tummalt aknakest välja vaatama. Järsku filmas ta wastast majast, kus tuba kõige aeg päris pime oli olnud, et seal keegi nagu tikuga tuld oleks tõmbanud. Ja waata, eks ol'dki tõsi. Üks väikene poisikene tuli ja süütas tikuga akna all oleva jõulupuu küljes küünlad põlema. Oh kui ilusasti järasid küünlad jõulupuu küljes! Zukufesegi süda hakkas seda nähes põõsuma ja silmad särama. Warsti tuli ka teisi lapsi jõulupuu ümber, ja nüüd hakkasid kõik laulma. Zukufene aga pani oma pea üsna talli akna vastu ja kuulatas. Laulu sõnad olid järgmised:

Ma tulen taevast ülevalt,
 Häid sõnumeid toon teile sealt,
 Neid toon ma teile rõõmuga,
 Neid tahan teile kuulata.

Üks laps on täna sündinud,
 Kui ammuft ajast töötud,
 See kaunis, ilus lapsuke
 On teie rõõm ja kallid õnn.

See on see Jeesand Jeesus Krist,
 Kes tahab aita hädalist;
 See on see õnnistegija,
 Kes teid võib patust lunasta.

TARTU ÜLIKOOLI
 RAAMATUKOGU

Kõik õnne saate tema käest,
Mis Jumal pakkund igawest,
Et teie mõite meiega
Nüüd taetwas järjest elada.

Need jõnad selles laulus olid nii armsad ja ilusad, et need wäikesele Zukufesele jüdamesse tungisid. Ta hakkas selle üle pikemalt järele mõtlema: „kas see kaunis, ilus Lapsuke, nagu selles laulus öeldud, on ka minu rõõm ja kallid õnn?”

Kas, Ta on seda olnud. Ei, kuni shtamaani ei ole Ta minule kõesti seda olnud!“ jeda tundis Zukufene. „Kuni shtamaani olen maailmasti tahtnud õnne leida, kuid, kõesti ma ei ole seda leidnud, waid selle asemel aina õnnetuist ja kurjust ning tagedust. Sa, nüüd ma näen küll ja saan aru, et maailmasti õnne leida ei ole!“ nii tunnistas wäikene Zukufene. „Aga, see laulujalm ütles ju weel nii: „See on see Issand Jeesus Krist, Kes tahab aita hädalijst; See on see õnnistegija, Kes Leid wõib patust lunasta. — „Sellepärast, oh Jeesus!“ nii palus wäikene Zukufene heintesisse põlwili maha heites, — „Sa näed, et ma palju pattu olen teinud! Ma olen oma kasuema juurest jalaja ära jooksnud ja olen sellega ka Sind kurwastanud, ma olen paha laps olnud! Oh ma kahetsen wäga, et ma seda teinud olen, ja palun Sind sellepärast, anna mulle kõik mu süüd andeks! Ma ei taha iialgi enam paha laps olla. Ma tahan ka oma kasuema sõna kuulda ja alati heaks lapses jääda! Aita, Jeesus, mind selles, anna mulle kõik mu patud andeks ja ole ka minu rõõm ja kallid õnn!”

Kerge südamega ja rõõmsa meelega kõusis Zukufepõlwele pealt üles. Ta oli õnne leidnud Jeesuse juurest.